

Nr 122.

Av herr **Bissmark**, *i anledning av Kungl. Maj:ts proposition med förslag till lag angående dödande av förkommen handling m. m.*

Kungl. Maj:ts proposition nr 9 med förslag till lag angående dödande av förkommen handling innehåller bl. a. att löpande skuldebrev må, där antagas kan, att handlingen förstörts eller eljest förkommit, dödas på begäran av den, som handlingen förlorat.

Med avseende å skuldebrev, för vilket inteckning meddelats, torde en dylik dödningsrätt icke vara nödvändig i samma mån, som för andra skuldebrev, åtminstone icke så vitt avser själva panträtten. Skyldigheten att inom viss tid förnya inteckningen möjliggör exempelvis för fastighetens ägare, om handlingen för honom förkommit, att få fastigheten frigjord från inteckningen, och i många fall innebär detta, att såväl ägaren av fastigheten som skuldebrevets utfärdare blir fri jämväl från den personliga ansvarigheten. Det synes mig under sådana förhållanden, som om skäl förelåge att med avseende å intecknat skuldebrev åtminstone skärpa förutsättningarna för dödnings. Såväl Sveriges Advokatsamfund som Svenska Sparbanksföreningen hava angivit den utvägen, att dödnings av inteckningshandling icke må ske, förrän det visat sig, att förnyelse icke ägt rum inom den i lag stadgade tiden. Genom en dylik bestämmelse förhindrar man, att en formelt giltig, men dödad inteckning svikligen utprånglas, ävensom att en inteckningshavare, som omsorgsfullt förvarar sin inteckning och tillser, att den blir behörigen förnyad, ändock blir berövad sin rätt på grund av svekfullt förfarande av t. ex. fastighetens ägare. Rätten att döda skuldebrevet kommer ändock alltid att vara av betydelse för en inteckningshavare, som förlorat inteckningen, enär han därigenom kan bevara sin panträtt.

På grund härav får jag hemställa,

att riksdagen, därest den kungliga propositionen blir i övrigt godkänd, måtte vidtaga den ändring, att det för död-

